

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Paraenesis De Eleemosyna

Alardus <Aemstelredamus>

[Köln], 1545

VD16 A 1250

Index Svmmariorum ac Capitem huius Parænesis pro Eleemosyna.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63012)

INDEX SUMMARIO rum ac Capitum huius Paræne- sis pro Eleemosyna.

Vid sit eleemosyna.

Quid proprium eleemosynæ, & in quam ua-
rias deducatur formas.

Eleemosynarum uis omnis, quo in genere uersetur,
& unde potissimum sit auspicanda.

Ordo in eleemosyna est, ut facere potuerit, uoluerit,
& fecerit.

Quibus credita est pauperum sustentatio.

Ad quos in primis pertinet eleemosynæ cura, quibus
ea abutuntur ut quum maxime.

Ecclesiæ opibus in usus pauperum peculiariter reli-
ctis ex æquo iuuandos esse inopes.

Quæadmodum liberis paruulis consulere uiui ac pspi-
cere debent parentes, ut illorum solitudo & pueritia
quam firmissimo præsidio munita sit, Ita Ecclesiasti-
ci pauperibus, posteaquam in hoc aurum habeat, &
affatim habeat, ac non iniuria asseruit Ecclesiæ.

Obiter accuratius expensa dissertatiuncula cognitu
non inutuli, Ecclesiasticis integrum & licitum esse præ-
dia, possessiones, redditus, aliaque id genus bona pro-
pria habere.

Olim Diaconos dispensationem thesauri ecclesiasti-
ci habuisse, curamque pauperum eisdem in commune
concreditam fuisse.

Ne de periurijs & rapinis sceleribusque partis facia-
mus eleemosynam.

Alijs alias deberi eleemosynas, non omnibus easdem.
Deligendos esse, quibus impertiamur eleemosyna.
Quibus in primis debeatur.
Quatenus erogandum.
Qua intentione erogandum.
Quando precipue erogandum.
Quærendos esse pauperes quibus misereamur, & nõ
tantisper operiendos, dũ nobis abiecte supplices fiãt.
Vel ultro nos non adeuntibus succurrendum egenis.
Ad omnes quidem faciendam esse eleemosynam, ma-
xime autẽ circa domesticos fidei, pauperesq; sanctos.
Qui sunt domestici fidei.

πάρρητος

Pauperem non simpliciter appellari.
Qui sunt pauperes, qui item inopes.
Quinam sunt pauperes sancti.
Etiam corpore ualidis & sanis, tamen pauperibus
distribuendum.
An mendicis ualidis, alijsque id genus ociosis erro-
nibus succurrendum.
Nomine Christi, citra delectum ministrandum pau-
peribus sanctis, eosque non solos esse.
In cunctos indifferenter liberalitatis frena laxanda.
Promiscue quibusuis erogandum, nec cui detur anxie-
ritandum.
Non esse curiose scrutandum, quos impertiamur elee-
mosyna pauperes.
Omni petendi dandum.
Quãlibet ignotis, & lõge disertis, etiã subueniendũ.
Non esse cum pauperibus acriter exostulandum sup
mendicimonijs, ocijjs, alijsq; eorundem uitijjs.
Dilutio atq; conuulsio eius, quod ex Paulo aduersus
eosdem solet obijci.

Pauperes non esse incensendos conuicijs.
Aduersus amarulētū pauperū fastidiū cōdulcoratio.
Mitem ac facilem decet esse in præstando indigenti.
Ex animo auxiliandum esse egenis.
Cum gaudio & hilaritate miseresendum.
Et alacri & læto animo egenis opitulandum.
Non minus copiose quam cum uoluptate dandum.
Liberaliter, large, atq; synceriter, idq; semp (modo
affatum abunde q; suppetat) largiendum esse, hoc est,
ut nostra abundantia aliorum suppleat inopiam.
Neminem cogendum ad eleemosynas.
Nō q̄ si ex tristitia & necessitate, sed ex aīo tribuendū,
Animi promptitudinem potius attendi, quā datum.
Eleemosynę magnitudinem non iudicari in pecunia-
rum multitudine, sed in dantium promptitudine.
Affectum, non facultatem deum aspicere.
Nihil quālibet alioqui tenue pauperi impensum, non
longe acceptissimum esse Christo,
Aduersus prætextus negantium eleemosynas.
Ob ingratitudinē nō esse supersedendū ab erogādo.
In extrema quidē necessitate de superfluo (ut uocant)
neminem quenquam excusari ab eleemosyna.
Dissertiuiculae aliquot pro mendicitate,
Cohortationes sane q̄ pie, nō parū allaturæ adiuuen-
t ad eleemosynas pauperibus erogandas.
Compendiarium eleemosynæ præconium.
Quantas habet uires, & quibus donanda sit premijs
eleemosyna.
Peculiares aliquot eleemosynarum commoditates
iuxta ac similitudines.
Selectiores de eleemosyna sentētiæ ex utroq; testa-
mento,